

Sygn. akt **III W 1148/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący asesor sądowy Justyna Sarikaya

Protokolant Anna Zieleźny-Trocha

przy udziale oskarżyciela publicznego: ---

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2020 r. sprawy

K. B. (B.)

s. K. i M.

ur. (...) w J.

obwinionego o to, że

w dniu 03 października 2019r. około godziny 19:00 w R. przy ul. (...),
w miejscu dostępnym dla publiczności, tj. w windzie bloku wypowiadał słowa nieprzyzwoite,

tj. o wykroczenie z art. 141 kw

1. uznaje obwinionego **K. B. (B.)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 141 kw i za to na mocy art. 141 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200,00 (dwustu) złotych;
2. na mocy art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 120,00 (stu dwudziestu) złotych oraz opłatę w wysokości 30,00 (trzydziestu) złotych.

asesor sądowy

Sygn. akt **III W 1148/19**

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony K. B. w dniu 03 października 2019r. około godziny 19:00 będąc w windzie w bloku przy ul. (...) w R. kilkukrotnie wypowiadał słowa nieprzyzwoite mówiąc „przykro, k***, przykro, k*** kłamałaś w sądzie, k*** kłamałaś w sądzie, k*** kłamałaś w sądzie”, określone na k. 3v akt. W tym czasie w windzie przebywały jego sąsiadki J. S. i T. Pasięka oraz nieznanemu im starszy mężczyzna z dzieckiem.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów w postaci zeznań J. S. – k. 3, 8, 91 i zeznań T. Pasięki – k. 11, 92.

Obwiniony K. B. nie przyznał się do zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu. W toku czynności wyjaśniających wskazał, że będąc w windzie nie używał słów nieprzyzwoitych, natomiast na rozprawie wyjaśnił, że użył słowa „kuźwa” jako przecinek.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za niewiarygodne, albowiem były sprzeczne z uznanymi za prawdziwe zbieżnymi zeznaniami świadków J. S. i T. Pasięki. Ponadto wyjaśnienia obwinionego były wewnętrznie sprzeczne, bowiem początkowo obwiniony twierdził, iż w ogóle nie używał słów nieprzyzwoitych, po czym na rozprawie wskazał, iż użył słowa zbliżonego do znanego powszechnie wulgaryzmu. Natomiast zeznania świadków w tej kwestii były jasne, spójne, konsekwentne i wzajemnie uzupełniały się. Świadek T. Pasięka potwierdziła treść zeznań J. S. przywołując początkową część wulgaryzmów użytych przez obwinionego.

Pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów przedstawionych przez obwinionego nie miał istotnego znaczenia w sprawie, wskazywał bowiem jedynie na istniejący konflikt pomiędzy K. B. a J. S.. Istnienie tego konfliktu i innych spraw pomiędzy tymi osobami nie wyłącza ani też nie umniejsza odpowiedzialności obwinionego za popełniony przez niego czyn.

Reasumując zatem powyższe rozważania Sąd uznał, że obwiniony w dniu 03 października 2019r. około godziny 19:00 w R. przy ul. (...), w miejscu dostępnym dla publiczności, tj. w windzie bloku wypowiadał słowa nieprzyzwoite, tj. popełnił wykroczenie z art. 141 kw.

Przepis art. 141 kw penalizuje zachowanie osoby, która w miejscu publicznym umieszcza nieprzyzwoite ogłoszenie, napis lub rysunek albo używa słów nieprzyzwoitych. Za powyższe wykroczenie grozi kara ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo kara nagany.

Niewątpliwie obwiniony poprzez kilkukrotne użycie słów wulgarnych wypowiadał słowa nieprzyzwoite w windzie, czyli w miejscu publicznym. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny z uwagi na kilkukrotne użycie słów nieprzyzwoitych, które jednocześnie stanowią wulgaryzmy, a także użycie ich w obecności czterech osób, w tym dziecka.

Sąd nie dopatrywał się zaistnienia jakichkolwiek przesłanek wyłączających lub umniejszających winę obwinionego w chwili popełnienia przypisanego mu wykroczenia. Z tego zaś powodu należy przyjąć, że w tych konkretnych okolicznościach można było wymagać od obwinionego zachowania zgodnego z prawem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznając K. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 141 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Ustalając wymiar kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 33 kw, mając względzie cele tej kary, a także osobę sprawcy, jak również całą karygodność jego działania. W ocenie Sądu orzeczona w powyższym wymiarze kara grzywny, będzie stanowić dla obwinionego ostrzeżenie, iż należy przestrzegać obowiązujących przepisów i zasad, a niedostosowanie się do nich jest uważane za naganne i sprzeczne z obowiązującym prawem. Wymierzając powyższą karę Sąd uwzględnił ponadto pobudki, jakimi kierował się obwiniony, jego sposób działania, a także jego właściwości i warunki osobiste, rodzinne i majątkowe. Mając to na uwadze Sąd nie ma wątpliwości, że tak wymierzona kara jest również w pełni adekwatna. W ocenie Sądu orzeczona kara nie przekracza również stopnia winy obwinionego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości przypisanemu mu wykroczenia, realizując zarazem cele zapobiegawcze i wychowawcze. Z uwagi na ustalony znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu brak było podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia od orzeczenia kary albo wymierzenia kary nagany.

Orzekając o kosztach, Sąd na podstawie art. 119 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) w zw. z § 2 i 3 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.

U. Z 2017 r., poz. 2467) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące opłatę w wysokości 30 złotych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 120 złotych (wydatki ponoszone w toku czynności wyjaśniających - 20 złotych oraz za postępowanie zwyczajne - 100 złotych). Obciążając obwinionego kosztami niniejszego postępowania Sąd miał na względzie, iż obwiniony jest osobą zdolną do pracy, posiadającą wykształcenie średnie i nie ma nikogo na utrzymaniu, zatem poniesienie przez niego kosztów postępowania jest jak najbardziej uzasadnione.